

ДЪТСКИ ВЪЗСПОМЕНАНИЯ.

СНѢЖНИЯТЪ ЧОВѢКЪ.

Рано станахме отъ сънь —
Седемъ би часовний звънъ,
Всичко побѣлѣло вѣнъ.

— „Не се вижда ни лоза!
„Не се вижда ни брѣза!
„Снѣгъ! Снѣгъ!“ — мама ни каза.

Тая ноцъ, по ранина,
Изобилно снѣгъ пална,
Снѣгъ дебелъ, до колѣна.

По прозорци, зидове,
По градини, дворове —
Снѣжни, бѣли цвѣтове!

Колко снѣгъ! Ахъ, колко снѣгъ!
И отъ него, бѣлъ и лекъ,
Ний направихме човѣкъ.

Чудно весело бѣ намъ.
Другъ такъвъ човѣкъ не знамъ.
Скулпторъ бѣше батко самъ.

— „Хайде!“ — той извика насъ.
Съ чукъ, съ лопата Лунъ и азъ
Отзовахме се тогазъ.